

Z DENÍKU CLAUDIE

5.

připravila O.

V tomto posledním úseku svého života žije Claudie s obavami, s vědomím, že autotransplantace se nezdařila: očekávání vhodného dárce, hospitalizace a transplantace, alergické reakce, těžké a invazivní vyrážky, zápal plic.

Bohužel i v tomto tak nedobré zdravotním stavu se lymfom „znovu vrací“.

Bude propuštěna z nemocnice, aby zesílila,..., ale nestane se tak.

„Blahodárná víra“ spojená s nadějí a mladistvým optimismem jsou oporou a posilou v chápání utrpení, které je obohaceno o vykupitelský smysl. Claudia nám zanechala toto svědectví: nemoc nás vede tam, kde nás chce mít Bůh, a proto je to opravdové povolání.

**V této poslední příloze nabízíme výňatky z jejího deníku, některá místa z jejích blogů a některé z mnoha e-mailů o jejím vztahu k životu oblasti (SI VDB), které doplňují obzor její cesty v posledním období.*

Úterý 19. října 2010 - POST (příspěvek na blog)

MŮJ DRUHÝ BLOG.

Můj první blog, velmi „specifický“, se zrodil s přesným úmyslem: vysvětlit těm, kdo hledají informace o lymfomu, jak to vypadá a co lze čekat, ne moc tragicky ani ne příliš vědecky, a povědět také svou zkušenost lékaře a pacienta.

Ale chybělo mi něco....., „opravdový“ blog, jestli chcete, blog, kde jsou všechny myšlenky a představy a věci, které objevujeme a učíme se ve svém životě, které se nám zdají důležité, abychom je sdělili, protože jinak se ztratí.

Úterý 19. října 2010 - POST

SLABOST

Začněme hned „mocnými, silnými“ věcmi...

Dnes při rozhovoru s psycholožkou, která chodí za pacienty na hematologii, jsme znovu prošly tyto dva roky a půl, tuto cestu, která je hodně náročná, ale která mi tolik dává.

(Ona mě také vybídla, abych psala a vypravovala o těchto věcech... (^__^))

Snažily jsme se ukázat, jak žijí svůj život pacientky s lymfomem nyní, v tuto chvíli v očekávání transplantace.

V mé nemoci byly samozřejmě různé etapy. Vzpomínám si na první část, cykly ABVD¹ a radioterapii (po nich, pokud by šlo všechno dobře, bych byla vyléčená) jako na období absolutní odevzdanosti do Boží vůle a současně jasného vědomí, že na této cestě nejsem sama, a konkrétní jistoty, že tohle byla přestávka v mém životě: hodně bych se naučila a snad by to zanechalo nějaké jizvy, ale byla by to přestávka, období, které by pak mohlo přejít v mé „opravdové“ běžné dny.

Znovu v těchto detailech vidím: skutečnost, že jsem si zvolila dlouhodobý žilní přístup (Hohn), který se může ihned odstranit, jakmile skončí terapie, v den poslední chemoterapie; nebo svoji trýznivou touhu vrátit se do práce; touhu vrátit se k tomu, co bylo dřív, být jednou z mnoha a být schopná dělat to, co dělají všichni mí kolegové, od transportů k nočním službám, k nejnáročnějším věcem.

Vzpomínám na tyto měsíce jako na rychlý let. Vzpomínám na těžké dny, kdy jsem nebyla schopná vstát z postele, ale i tak jsem byla stále klidná a poháněná tak ohromnou silou, která se mi zdála, že není moje. Byla jsem přesvědčená, že to byla síla, kterou jsem dostávala od Boha jako odpověď na všechny ty přemnohé modlitby mnoha lidí, kteří na mě od té doby mysleli a myslí. Cítila jsem se „nesená v náručí“ a rozhodně si nevzpomínám na tuto dobu jako na něco těžkého.

Pak, po roce, se zjistila recidiva. To byl opravdu šok, možná větší než první diagnóza. Naplno jsem pokračovala ve své pracovní aktivitě, dostalo se mi uznání i v různých oblastech; byl říjen a začaly různé povinnosti a plány v oratoři, ve farnosti atd. ... Stop.

A poprvé jsem měla strach. Ani ne tak ze smrti: věděla jsem, že byla pravděpodobnější než předtím, ale že je ještě mnoho možností léčby, které se mohou zkusit, než to vzdáme.

Ne, recidiva znamenala náročnější léčbu, autotransplantaci kostní dřeně a možná transplantaci, hospitalizaci, izolaci,..., a pokud by šlo všechno dobře, v každém případě více omezení, pracovní problémy, rozloučit se s možnou „kariérou“ nebo také jen s částí své práce, s tou, kterou víc miluji, s tou „akčnější“...

Postupně jsem zjistila, že některé mé obavy byly naprosto oprávněné, ale mnohé další byly přehnané. Chtělo to však čas. Měsíce „omráčení“ od příjmu, s léčbou, jejímž následkem jsem byla stále slabší.

A já jsem ve skutečnosti žila na dluh ze síly a milosti, kterou jsem nahromadila předem. Ale něco se změnilo.

Nejdůležitější změnou byl můj způsob vidění sebe sama. Začala jsem o sobě přemýšlet jako o NEMOCNÉ; a nemocná chápe svá omezení, ale neznamená to jen tohle. Je to jiný způsob postoje k životu, k plánům. Odlišný způsob vidění světa a jeho hodnot. I s velkými riziky, jako například uzavření se v sobě; ale na druhé straně je to dobrá příležitost, jak objevit, že JÁ jsem důležitá a můj život má smysl. Když jsem o tom skutečně přesvědčená, změní se mnoho věcí. Například přijetí pomoci od druhých už není ponížení v tom, že vidím zdůrazněná svá omezení, ale je to prostě uznání, že druhý člověk se mi snaží pomoci, protože tě má rád a dost. Pokud potřebuješ, řekni.

Potřebovala jsem dva roky, aby mi to došlo...

Po období, kdy jsem se soustředila především sama na sebe a na svou přítomnost, nyní, před transplantací od dárce, začíná poněkud odlišné období.

A o tom jsem mluvila s psycholožkou v těchto dnech. Období, v němž uvažuji o utrpení, o víře, především o své víře.

¹ ABVD (z počátečních písmen čtyř chemoterapeutik, z nichž se skládá) počáteční chemoterapeutická léčba Hodgkinova lymfomu, podávaná v nemocnici.

V tom mi pomáhají knihy, s některými jsem se náhodou setkala. Jedna je „Muta il mio dolore in danza“ od Henry Nowena² (díky strýčkům, kteří mi ji darovali!). Ještě ji čtu a jistě přepíšu některé úryvky do tohoto blogu, ale zatím se s vámi podělím o část úvodu, který mě zasáhl a vedl k přemýšlení:

„Mnozí z nás jsou pokoušeni myslet si, že když se trpí, jediná věc, která se počítá, je být povznesený nad utrpení. Chceme se mu za každou cenu vyhnout. Ale když se naučíme v utrpení spíš pohybovat než ho odstraňovat, přijmeme ho jinak. Budeme ochotní ponechat si to, co nás něčemu naučilo. Dokonce začneme chápat, že Bůh ho může použít k jakémukoliv účelu.“

O jedné věci jsem už trochu přemýšlela, když jsme četla úryvek ze Salvifici Doloris³, který říká, že křesťan nejen žije své povolání i v utrpení, ale je povolán udělat z utrpení své povolání.

Jiná knížka, kterou jsem četla dnes ráno, je „Caterina“ od Antonia Socciho⁴. Není to zrovna můj oblíbený styl, ale je to dojemný a ohromný příběh, který ukazuje, co může být silou jedné komunity, a který hodně mluví o modlitbě. Vedlo mě to k přemýšlení, proč, když vím, že se za mě mnozí modlí, je pro mě těžké modlit se sama za sebe a především se své uzdravení. Možná že trochu je to kvůli hrdosti. Ale především, proč, když věřím v zázraky, se mi zdá, že největší zázrak Boha byl právě to, že stvořil svět s tak dokonalými zákony, že každá věc funguje sama o sobě velmi dobře již od počátku až k svému naplnění, bez vnějších zásahů.

Není to úžasné? Pro mě je skutečně zázrak, že slunce ráno vychází, vedeno zákonem setrvačnosti a gravitace, které si ani nedokážu přestavit, a proto dává světu teplo a dokonce i úchvatný západ.

Je to malý zázrak, používat některé léky a vidět, že působí právě tak, jak by měly působit, s jistotou, ne na základě pravděpodobnosti.

Miluji tento svět a zázrak udělaný pro mě by byl v rozporu s tím, co miluji. Uzdravení díky léčbě je v pořádku, ale zázrak... Moje modlitba k Bohu vždycky byla, aby mi pomohl přijmout a dělat to, co On po mně chce. Modlitba, kterou jsem před těmito měsíci měla strach říct, protože když se modlíš upřímně, musíš být schopná přijmout důsledky až do konce.

A teď místo toho - trochu díky všech těmto úvahám a trochu pod dojmem třetí knihy v těchto dnech „La sindone di Gesù Nazareno“⁵ - se moje modlitba mění a stává se Ježíšovou modlitbou v Getsemanech: „Otče, jestliže je to možné, odejmi ode mě tento kalich, ale ať se stane Tvá vůle, ne má.“

Psycholožka mi poradila velmi lidskou a velmi krásnou četbu o tomto mém tvrzení. Řekla, že v tomto „ať se stane Tvá vůle“ je pravděpodobně právě postoj, s nímž prožívám toto období náročné chemoterapie: toto přijetí přítomného okamžiku se vším, co mi může dát. Abych žila do hloubky tento okamžik svého života, aniž bych sklouzla na cestu beze smyslu, abych tančila tento zvláštní „tanec“, který mi však tolik dává.

Poslední úvaha dne: až donedávna jsem ohrnovala nos nad výrazem „obejmout kříž“, zdál se mi dědictvím středověku, kterého se máme zbavit; není snad naše víra v radosti ze Vzkříšení? Teď ale začínám chápat cenu a bohatství utrpení a dospěla jsem dokonce k poděkování za to, že jsem mohla podniknout tuto cestu.

² [Nouwen Henri J.](#) *Muta il mio dolore in danza- Vivere con speranza i tempi della prova* ((Přeměň mou bolest v tanec - Žít s nadějí v dobách zkoušek), [San Paolo Edizioni](#), 2012.

³ Salvifici doloris, apoštolský list o křesťanském smyslu lidského utrpení od Jana Pavla II. (11. února 1984).

⁴ Antonio Socci, *Caterina*, deník jednoho otce v bouři, Milán, Rizzoli, 2010.

⁵ Barbara Frale, *La sindone di Gesù Nazareno* (Pohřební plátno Ježíše Nazaretského), ed. Il Mulino, 2009.

Fyzická bolest, která brání dokonce i myšlení, je věc, se kterou dále bojuji i jako lékařka a anestezioložka (i když začínám trochu chápat „mystiky“, kteří ji přijímají, a proč...).

Ale je to druh utrpení, které je ve světě nutné, protože bez něj nepochopíme mnoho věcí, mnoho věcí by nebylo obětováno a svět by byl mnohem chudší.

Bolest, která objímá, bolest, která zachraňuje. Bolest, která je „účastí na utrpení Krista“. Ale je to věc, kterou začínám chápat až teď, nepřišla jsem na to ani po první fázi chemoterapie, kdy se mi zdálo, že jsem všechno pochopila. Nyní, když jsem závislá na své mamince, na transfuzích, na velkorysosti dárce,..., nyní, kdy potřebuji všechno, začínám chápat cenu toho, co prožívám: „*Proto mi byl dán do těla osten... Stačí ti moje milost, protože síla se tím zřejměji projeví ve slabosti. Velmi rád se tedy budu chlubit spíše svými slabostmi, aby na mě spočinula Kristova moc. Proto s radostí přijímám slabosti, příkoří, nouzi, pronásledování a úzkosti pro Krista. Neboť když jsem slabý, právě tehdy jsem silný*“ (2Kor 12,7-10).

Čtvrtek 21. října 2010 - POST

BOLEST, KTERÉ SE DÁ VYHNOUT

Dnes jsem našťvaná. Chvílemi jsem byla vzteklá.

Jsem na den v nemocnici, v posteli, s kapačkou, nikdo neví, kdo jsem a jakou práci dělám. Přišli sem položit pacienta, kterému hned provedli pro něj bolestivé vyšetření, je bledý, stěží se udrží na nohou. Začínají komentovat vyšetření, jakmile je hotové, a to není dobré: blízko mě je 18letá dívka, která měla stejné vyšetření před týdnem.

Já poslouchám, mlčím a hněv roste.

Protože jako lékařka si uvědomuji, že je velmi mnoho organizačních problémů a málo prostředků, lékaři dělají, co mohou, s tím, co mají, a v podstatě „je to vyšetření, které trvá pár minut“... Ale **BOLÍ TO a MOHLO BY SE UDĚLAT TAK, ABY NEBYLO NIC CÍTIT**. Stačilo by udělat ho v sedaci (podat sedativa). Já to dobře vím: jsem lékařka, je to moje práce.

...

Další věc, o které často uvažuji v takových případech (ale nejen tehdy, myslím například na rovnání /repozici/ zlomenin), je, že „v podstatě se to dělá ve spěchu, je to otázka několika minut... Stačí chvíli vydržet...“

Tak léta Páně 2010 v italském národním zdravotnickém systému, který je a zůstává - navzdory všemu - jedním z nejlepších na světě, když se musí dělat bolestivá vyšetření nebo rovnat zlomeniny, nebo ..., pacient je často nucený snášet bolest s přesvědčením, že není jiná možnost.

Ať mi teď nikdo nechodí říkat řeči typu: „V Itálii se nepoužívá dostatek analgetik z kulturních důvodů, protože katolická církev říká, že utrpení má výkupnou hodnotu, bla... bla... bla...“

V tuhle chvíli bych mu za to mohla jednu vrazit. To říkám jako anestezioložka a katolička. Bolest se často neléčí kvůli nedbalosti a problémům s organizací a s prostředky. To je všechno.

Grrrr ...

5. 11. 2010

Znovu říkám: Tady jsem. Zatím čekám...

Příjem byl stanovený na 7. října, transplantace na 13. Poslední kontrola 4. - a nejdřív přichází studená sprcha: mohly by být problémy s dárce, požádali o kardiologickou konzultaci. Stejně všechno připravíme.

6. odpoledne potvrzení: žádný dárce, všechno padá.

Týden poté nová chemoterapie. Pak hydratace, draslík, transfuze, kontroly ... po tři týdny každý den přes den v nemocnici.

Teď je pauza a cítím se dobře. Stále žádný dárce, možná budu mít autotransplantaci. Znovu.

Nemohu, Pane, říct, že tohle všechno přijímám. Jsem spíš rezignovaná. A strach, který lymfom znovu nastartoval, mi dává odvalu čelit autotransplantaci, která se dělá bez vyhlídky na uzdravení, jen abychom „získali čas“.

Dřív jsem nebyla ochotná mluvit o darování kostní dřeně. Zdálo se mi, že když se na to zeptám, budu vypadat, že se o to příliš zajímám. Nevím, jestli to byla pýcha nebo jsem se styděla zeptat se. Teď jsem se změnila. Nyní bych chtěla všem říct, aby se zaregistrovali v ADMO⁶. Možná je to strach. Možná vědomí, že i kompatibilní dárce nemusí být postačující a dárců tedy musí být hodně. Nevím. Nutím se doufat, být plná důvěry a optimismu. A nepřipouštět si myšlenku „co se stane, když...“

Když se nenajde dárce. Když se bude čekat moc dlouho a lymfom se znovu rozjede. Když..., když...

Vším tímhle procházím a ještě nejsem připravená, stále ještě tolik lpím na svých malých věcech. Nebo možná tím, že se cítím dobře, znovu víc lpím na životě i na hloupostech.

Ale je krásné cítit se dobře. Děkuji Ti za tyto „normálnější“ dny. Každý normální den je ale den navíc před transplantací, den navíc pro lymfom.

A po dlouhé době, v níž jsem tě neprosila o nic, pokud to „není Tvá vůle“, možná jsem překonala svou pýchu, nevím, ale prosím tě, prosím tě, prosím tě, dej, aby německý dárce, kterého prověřují, byl kompatibilní a aby rychle došlo k transplantaci. Nedej, abych přišla na transplantaci vyčerpaná. A především dej, ať je můj lymfom v klidu. Toto je modlitba mého strachu, mé úzkosti.

A další modlitba, kterou ti chci dnes večer říct, je modlitba srdce: dej zmlknout mému strachu a mé úzkosti, přijmi mou vůli a udělej ze mě to, co chceš. A ještě ochraňuj všechny, kdo pracují pro nemocné, lékaře, zdravotníky, Oss⁷ dobrovolníky... Nezvádnu jim poděkovat, udělej to za mě Ty.

Sobota 20. listopadu 2010 - POST

VÝJIMEČNÍ LIDÉ

Dnes ráno je v Turíně velká mlha. Tvoří úplnou pokrývku, auto se naštěstí rychle zahřeje. V Pinerolu⁸ se nebe vyjasňuje, nádherné hory plné sněhu, Monviso se jasně rýsuje proti světle modrému azurovému čistému nebi, slunce teple a jasně září. Navigace mě s jistotou vede do Villar Perosa⁹, i když se trochu ztrácí u čísla domu. Jsem v novém sídle ADMO Piemont.

Přijímá mě R, oblastní koordinátorka ADMO. Téměř hned přichází také M. B., jeden ze zakladatelů a snad i hlavní motor ADMO Piemont. Jeho syn Rossano zemřel před dvaceti lety na leukemii, aniž mohlo dojít k transplantaci, jediné léčbě, jež by mu mohla dát šanci. Zanechal po sobě krásný, dojemný dopis, který zakončil slovy: „Pro lásku Boží, nedovolte, aby moje smrt byla zbytečná, bojujte s leukémií.“ Je to v originále podtržené. Pověření, které M. nikdy nebral na lehkou váhu. Bolest ze ztráty R. a hluboké přání, aby co nejméně lidí muselo prožívat stejné utrpení, bylo a je motorem M., R. a mnoha lidí, kteří věnovali svůj čas (a mnoho jiného) pro ADMO.

Ukazují mi dům...

⁶ ADMO: Associazione Donatori Midollo Osseo (Sdružení dárců kostní dřeně).

⁷ Operatore socio sanitario (sociálně zdravotní pracovníci)

⁸ Pinerolo, město vzdálené 42 km o d Turína. Monviso je nejvyšší hora Alp Cozie, dobře viditelná z nížiny pro svůj pyramidový tvar a svou výšku. Villar Perosa je vesnice Horské komunity z Pinerola ve Val Chisone.

⁹ Sdružení dárců kostní dřeně "Rossano Bella" Piemontská oblast ONLUS, založené 8. června 1990 ve Villar Perosa, se zaměřuje na vyhledávání dárců kostní dřeně a dárců placentární krve na pomoc co největšímu počtu pacientů s leukémií, kteří jsou kandidáty transplantace, k nalezení kompatibilní kostní dřeně/kmenových buněk, aby mohli přežít.

Dotýká se mě sál setkání, nejen proto, že je krásný. Nazývají ho „Sál dobrovolníků“, jsou tam obrazy a nějaké sochy od M. B. Říká mi: „Tak mě to naučili, pro mě je prvním dobrovolníkem Kristus.“ A ukazuje mi dřevěnou sochu, která představuje tvář trpícího Krista. Dělal ji on. Povídáme si o svých zkušenostech a motivacích, které nás nutí dělat to, co děláme. Vysvětluje mi, jak probíhají setkání ve školách, kterých bych se chtěla zúčastnit během čekání na transplantaci. Poslední výměna slov, poslední pozdrav a odjezd. Nemýlila jsem se, když jsem si myslela, že dnes bych mohla poznat výjimečné lidi.

18. 12. 2010

Zítřejší přijmu svátost pomazání nemocných.

Posila svátosti, abych čelila všemu, co by se mohlo stát.

Předpokládaná hospitalizace na Vánoce nebo hned po nich. Dozví se to v pondělí nebo v úterý. Zatím mám svědění k zbláznění, jediná uzavřená průduška se uvolnila po koňských dávkách kortikoidů, jeden spasmus už povolil...

A s tím vším jsem klidná.

Měla bych mít strach, ale jsem klidná. Je to „stav milosti“, nezávisí to na mně. Je to výsledek procesu, který jsem si ne zvolila, ale který chci jít s Tebou, ne sama.

„Moje stezky nejsou vašimi stezkami, vaše cesty nejsou mými cestami.“

Znovu mi přišlo na mysl, že nic na této cestě není ztracené, že to stálo za to, abych se naučila to, co jsem se naučila, abych poznala lidi, které jsem poznala. Být milovaná a milovat.

Dnes jsem mluvila s Donem S. a řekl mi pravdivou věc: nemoc urychluje vědomí, ke kterému se obecně dospěje pomaleji, a to znamená, že to nejsme my, kdo mění svět, církve, Institut, ale svět, Institut mění mě, vede mě tam, kam chce Bůh. Nemoc dělá to samé: proto je to to pravé povolání. Tak stále čekám. Čekám na svátost zítřejší, na vyšetření, na příjem do nemocnice...

Ježíši, kdybych očekávala Tvůj příchod tak, jak čekám na transplantaci, pak bych mohla říct, že mám víru! Pomoz mi takto Tě očekávat a toužit po Tobě.

19. 12. 2010

Dnes večer jsem přijala pomazání nemocných. Tolik lidí! Nečekala jsem, že jich bude tolik!

Nakonec mě Don G. požádal o „večerní slůvko“, a řekla jsem dvě slova. Ale nebyly to věci, o kterých jsem přemýšlela během obřadu.

To, o čem jsem přemýšlela, co se mi vrací na mysl, je Ježíš, který během Poslední večeře říká apoštolům: „Tolik jsem si přál slavit s vámi tyto Velikonoce!“

Ježíš zůstal, aby čelil velmi těžkým okamžikům, a věděl, že jim bude čelit sám.

Také já se cítím trochu podobně. Na druhé straně všech teologických úvah se mi líbí tento velmi lidský Ježíš, který před těžkou, nejtěžší zkouškou svého života hledá útěchu a společnost přátel. To jsem měla dnes večer.

Pak je to také síla svátosti, uzdravující síla (která, jak se zdá, přichází předem: od včerejšího večera znovu dýchám bez astmatu!). Ale nejvíc ze všeho skutečnost, že tato svátost byla přijata ve společenství, v církvi. Dnes večer jsme byli církví.

23.12. 2010

Zítřejší budu přijata na transplantaci. Tento sešitek nemohu vzít s sebou, doplním to pak. To, co se mělo říct a udělat, bylo řečeno a uděláno. Nyní se svěřuji lékařům, ale především Tobě.

Ve tvých rukou, stále.

Poznámka: odted' jsou zápisky na volných listech, které uspořádala Claudiina maminka.

24.12.2010

Konečně přišla tolik očekávaná chvíle.

Přijem na transplantaci, která mi může zachránit život... - nebo také ne.

Jsem připravená. Udělala jsem všechno. Přijímám všechno. Ale dnes večer bych tě chtěla prosit, abys mi pomohl, také od teďka, prožít Vánoce.

... Až dosud pro mě byly Vánoce rodina, mše sv. s mým společenstvím z oratoře a být s lidmi, které mám ráda a kteří mají rádi mě.

Teď mám novou zkušenost. Jsou to také Vánoce, i když tady na izolaci. Naopak, Bůh, který se stal člověkem, je nejlepší zárukou skutečnosti, že právě tady, na izolaci, nejsem sama. Nejen že mi rozumí, On je se mnou.

Bůh se stal malým, slabým, závislým na druhých. Já jsem slabá a závislá na druhých.

Tohle není „poezie Vánoc“. Je to nelehká lidská skutečnost..., přesto mě Ježíšovy Vánoce také učí, že právě tam, kde je život náročnější, právě tam, kde to nejméně čekáš, se skrývají krása, radost a láska.

Na nebi září hvězda. Úžas před Dítětem. Lidé, kteří přinášejí dary. Žena, která byla schopná říct nejtotálnější *ano* v dějinách. Muž, který přijal roli otce s pokorou a s takovou tichostí, že si ho často nikdo v dějinách ani nevšimne, a přesto by bez něj Ježíš nikam nedošel.

Přijetí, úžas, dar, oběť, nasazení, disponovanost, láska. To všechno jsou Vánoce. I tady.

Pátek, 24. prosince 2010 - POST

ZAČÁTEK NOVÉHO ZAČÁTKU

Konečně jsem po dlouhém čekání tady. Centrum transplantace kostní dřeně v Molinette.

Přemýšlela jsem v těchto dnech, že kdybych očekávala Ježíše o Vánocích tak, jako čekám na tuto hospitalizaci a tuto transplantaci, dalo by se říct, že skutečně mám víru.

Zde začíná moje kronika těchto dní, tohoto tak zvláštního období:

Pokoj č. 2: postel, dva noční stolky (žádná skříň, úklid je tak snazší), stůl s televizorem, stojan na kapačku. Malá koupelna, celá má, se sprchou s divnou polo-vanou, jakou jsem nikdy nikde neviděla. Dvě okna, z nichž vidím na kopce, které dnes nejsou moc vidět kvůli dešti a mlze dnešního zamračeného dne.

Věřím, že v krásných dnech uvidím svítání.

Přijela jsem dobře vybavená. Počítač, mobil, DVD přehrávač, Ipod a repráčky, Nintendo DS, háčkování a vyšívání, dokonce i elektronická čtečka, kterou mi sestřenice daly na Vánoce a do které jsem si včera nahrála své oblíbené knihy.

Se všemi komunikačními prostředky, které mám, se mi zdá trochu divné mluvit o izolaci. Přesto však jsou dveře zavřené a od té doby, co odešel sociálně zdravotnický pracovník, který si vzal objednávku na zítřejší jídlo (na kapesním počítači... doufejme, že jídlo je na stejné výši jako používaná technologie na objednávku!), není nikdo vidět...

Izolace mi nevádí. Jsem na to vybavená, a nejen proto mám spoustu „věcí na práci“. Uvědomuji si, že pro větší část lidí je obtížné být sami, že mají prostě potřebu „kontaktu“.

Nepokládám se za samotářku, ale umím být sama a naopak mám častokrát potřebu být sama. Samota mě neděsí. Je to doba pro mě samotnou. Je nutná, pokud chci mít něco, co pak mohu dát druhým.

A tato izolace mě připravuje na přijetí transplantace kostní dřeně. Je zvláštní o tom přemýšlet. Abych se mohla uzdravit, musí zemřít část mě samotné. Abych se mohla vrátit k normálnímu životu uprostřed druhých, musím se od všeho a od všech trochu vzdálit.

Tento příjem do nemocnice na Štědrý den je krásný. Nejen proto, že jsem na to tolik čekala, ale také proto, že mi umožňuje prožít to nejposlednější čekání před Vánocemi v klidu, v tichu.

Bůh se stal člověkem, aby sdílel život lidí. Také ten můj, tady uvnitř. Také na izolaci. Nejsem sama.

25. 12. 2010

„NA SVĚTĚ BYL A SVĚT POVSTAL SKRZE NĚJ, ALE SVĚT HO NEPOZNAL.
DO VLASTNÍHO PŘIŠEL, ALE VLASTNÍ HO NEPŘIJALI.“

Pro sekulárně zasvěceného, ale také pro každého křesťana laika jsou tato slova napomenutím, s čím se mají konfrontovat a prověřovat.

Vánoce, Bůh, který se stal člověkem, nám vlastně říkají, že Bůh není vzhledem ke světu „jiný“. Bůh nevstupuje do světa jako cizinec: On ho udělal. Přichází mezi své, není to cizinec, jak si často myslíme. A tak také my jsme povoláni žít ve světě **ne** jako bychom byli „na misiích“, abychom přinášeli Boha zvenku do světa, který se sám nespasí. Jsme povoláni žít ve světě, který „povstal skrze Něj“. Jestliže prožíváme „svět“ jako špatný, cizí Bohu, i my dnes ho nepoznáváme. Zdá se mi to velmi závažné.

Proto přijmout Boha, který přichází, neznamena přijmout nějakou „bytosť“ nebo dobrý pocit, není to otázka pocitů, ale je to konkrétní přijetí každého z „jeho“ lidí, a tedy každého člověka. Slovo je tady, ve světě. Není třeba hledat ho daleko nebo se hodiny modlit, abychom ho našli. Stačí pozdravit člověka, kterého mám před sebou!

„A SLOVO SE STALO TĚLEM A PŘEBÝVALO MEZI NÁMI“
POŽEHNANÉ VÁNOCE!

30. 12. 2010

„Noc před“ ... 4 hodiny

Myslela jsem, že budu klidně spát, ale nebylo to tak.

Zčásti kvůli zánětu hltanu... i myšlenky mě udržovaly vzhůru.

Modlím se za dárce. Řekli mi, že daruje těsně před transplantací: buď hned, nebo zítra ráno. Ale kdo mu umožnil to udělat, být ochotný pro podobnou věc právě těsně před Novým rokem?

Rodí se DÍKY...

A pak cesta. Z Německa se dostanou kmenové buňky letadlem, pak autem. Je pěkné počasí? Půjde všechno dobře? Bude pilot vědět, že veze kostní dřev na dárcovství, bude se cítit trochu hrdý?

A pak jsem tu já. Samozřejmě jsem unavená a ptám se, co mě čeká. Od nynějška je vnitřně těžké myslet na „potom“ ...

Svěřuji se, ještě jednou. Doufám, že ať to půjde jakkoliv, nebude to moc špatné. Vím, že ať to půjde jakkoliv, bude to stát za to.

Sobota 1. ledna 2011 - POST

DEN JEDNA

Včera byl můj „den nula“.

Den, v němž jsem přijala kmenové buňky velkorysého německého 19tiletého mladíka, který mě ani nezná, ale který mi možná zachránil život. Který mi rozhodně dal jedinou nadějí, kterou jsem ještě mohla mít.

Nový rok, nová kostní dřev. Ale tento „nový rok, nový život“ je přání, že pro mě tento rok znamená nadějí, kterou neumím vyjádřit.

Naděje, protože velkorysost je ve světě ještě přítomná, navzdory tomu, co nám předkládají k věření. Jsem přesvědčená, že svět jde vpřed právě díky konkrétním skutkům toho, kdo se rozhoduje navzdory všemu ještě milovat, důvěřovat, vytvářet rodinu a mít děti, dávat něco ze sebe: vlastní čas v dobrovolnictví, vlastní krev, vlastní kmenové buňky.

Naděje, protože neznám motivace, které vedly toho mladíka k tomuto činu. Nevím, jestli to udělal kvůli víře nebo z čisté lidskosti. Ale jsem přesvědčená, že se ukážou dvě věci: tam, kde jsou hluboce lidské hodnoty, je to proto, že jsou dané od Boha, který stvořil člověka. Tak nás udělal. A tohle spojuje a bude stále spojovat ty, kdo věří a kdo nevěří: hledání nejhlubších lidských hodnot.

Naděje, protože k mojí záchraně je tu 19tiletý mladík. V těch letech, kdy jsou mladí často viděni jako „problém“, a dokonce i náš prezident Napolitano¹¹ musí všem připomínat, že jsou zatím příležitostí, která vyžaduje jen dostat svou šanci (velkou!):

19tiletý mladík udělá takovou věc. ... Tento mladík bude mít stále někoho, kdo na něj myslí s vděčností, kdo se modlí za jeho dobro a kdo ho miluje.

Včera byl „den nula“, dnes je „den jedna“.

Líbí se mi myšlenka, že nula zůstává sama, jednička je začátek řady.

A pak, aniž bych to chtěla, je to zdůrazněno datem: 1. 1. 11, celá řada jedniček, které dávají radost!!!

Dnes je den jedna v celém mém novém životě.

Šťastný rok všem!!!

6. 1. 2011

Můj „duchovní deník“ z těchto dní je zvláštní a příležitostný: veřejný (blog) a soukromý (sešit). Je to náročné, protože píšu po antihistaminikách, a tak se mi nedaří zůstat vzhůru. Ale když tyhle věci nenapíšu, mohla bych zapomenout, o čem jsem přemýšlela a chci si to pamatovat.

...

Mám poraněnou kůži kvůli erytému (zarudnutí kůže), víc to bolí, také když ležím, a během „atak“ to hrozně pálí, je to na zápěstí, na patách a na pravém boku. Usmívám se, znovu jsem si uvědomila, že Ty jsi tady, abys mě miloval takovou, jaká jsem.

...

Dál nepokračuju, protože usínám.

Ale chci Ti říct poslední věc: ... DÍKY!

23. ledna 2011. E-MAIL pro VDB

Drahé/drazí,

Claudia telefonovala!!!

Ještě se jí špatně mluví kvůli zahlenění, takže slova nejsou moc jasná..., ale fungovalo spojení „srdcem“.

Pozor: není uzdravená – kdyby nedostávala morfium, měla by nesnesitelné bolesti kvůli (pokud jsem to dobře pochopila) nervovým zakončením odhaleným na různých sliznicích! A pak ještě čekáme, zda přijme kostní dřev.

Claudia děkuje za naše modlitby a projevila radost a vděčnost za živou účast. Nikdy nezůstala sama, **protože se cítila doprovázená „společenstvím života“**, zvláště od nás všech, od své farní komunity, od FMA (sr. M.) a od všech svých přátel, a samozřejmě také **od své rodiny**.

¹¹ Giorgio Napolitano se narodil v Neapoli 29. června 1925. 10. května 2006 byl zvolen prezidentem Italské republiky až do 14. ledna 2015.

28. ledna 2011. E-MAIL pro VDB

Drahé/drazí,

Tady jsou nějaké zprávy od Claudie: snižují jí morfium, ale ještě ji hodně trápí difusní zánět sliznic, takže musí na noc žádat o léky na bolest, aby mohla spát. Zdá se, že zjistili, jaké bakterie způsobují její zápal plic, a tak budou moci léčit podle toho.

<Drahé, chtěla bych si přečíst něco o vás, zatímco čekám, až skončí poslední půlhodina „helmy astronauta“¹², a pomalu vám píšu pár řádků. Vnímám, že jste mi stále hodně nablízku, a vím, že stačí pár mých řádků, abyste se nadchly a myslely, že se uzdravuji. Děkuji vám za to také proto, že jste nablízku velmi diskrétně, především nyní, když mám potíže i s mluvením. Nevím, jak se bude situace vyvíjet v příštích dnech.

O. vás bude dále informovat. Pokračujme ve společenství na naší cestě k svátku Dona Boska, každá se svými radostmi i bolestmi, s vědomím, že žádný kříž není malý pro toho, kdo ho musí nést. Dnes mi kaplan přinesl svaté přijímání! Další krásná pozornost od Boha, o kterou se s vámi dělím. Všechny objímám! Cla>

29. ledna 2011. E-MAIL pro VDB

Drahé/drazí,

Zdá se, že byl zjištěn původce, který vyvolal u Claudie zápal plic, jedná se o plíseň (která je zodpovědná za zápal plic, které se chytanou v nemocnici):

<Aspergillus se léčí antifungicidy. Pokud je imunitní systém normální, pak žádná plíseň není. Ale jinak může vyžadovat dlouhou léčbu, nebo běda pacientovi. Proto se léčí intenzivně! Nově vzniklé bílé krvinky musí najít vhodný prostor, aby zaútočily ony a ne plísně. Nevzpomínám si, jestli jsem tě už upozornila, že když nastane „skutečné“ obnovení bílých krvinek, bude mi pravděpodobně znovu pár dní špatně, doufám, že už ne tolik. Snažím se být připravená. Objímám! Cla>

Neděle 30. ledna 2011 - POST

ZAČÍT ZNOVU (POKRAČOVÁNÍ?)

Pokračuje čekání... po problémech s blackoutem, takže jsem myslela na „stimulaci“ malých bílých krukett¹³ (a mě samé...) textem velmi krásné písně od Gen Rosso na koncertu pro mír. Žádné video nebo audio, ... jestli se vám líbí jen „veselé“ písně a hudba, spokojte se s tím ... já dnes přijdu sem.

Objímám všechny a **KRÁSNÝ SVÁTEK DONA BOSKA!**

Cla

2. února 2011. E-MAIL pro VDB

Drahé/drazí,

Claudia dostala autotransplantaci.

4. února 2011. E-MAIL pro VDB

<Objasnění k mé autotransplantaci. Normálně připravuje chemoterapie a infuze komůrky na přijetí. Tentokrát jsou komůrky prázdné. Asi se nelíbily kmenovým buňkám německého mladíka.

Ať je to jak chce, v úvahu přicházejí ještě dvě možnosti:

¹² Helma a rouška na obličej pro pacienty se sníženou imunitou s akutní dechovou nedostatečností.

¹³ Jedná se o bílé krvinky, kruketti jsou německy, to znamená bílé krvinky dárce.

- Požádat německého mladíka, pokud je ochotný, k darování celé kostní dřevě (daroval jen kmenové buňky).
- Anebo hledat nového dárce.

Abych na to měla čas a sílu, podstoupila jsem hned „autotransplantaci“. Objímám! Cla>

1. března 2011

V tomto období jsem často říkala, že kdybych vyprávěla všechny příběhy, které mi přicházejí na mysl, mohla bych být na věčnosti salesiánská scénáristka. To platí i pro sny.

Don Bosko snil... Takže jsem věděla, že jeho sny nebyly vždycky „veri-veri“ (skutečné), ale vždycky chtěly něco říct.

...

Já také sním: hledám své místo v církvi. Budu domýšlivá (nikdy jsem neřekla pokorná), trochu jako Terezička od Dítěte Ježíše jsem si řekla: „Budu láskou!“ To je příliš. Ani nevím, co je to láska. ... Ale stačí mi jedna ještě menší cesta, než je malá cesta svaté Terezičky, pěšinka.

A ... tato cesta není NIKDY, NIKDY, NIKDY samotná. Je to cesta, kterou buduje i tady malé společenství, v němž nikdo nedělá velké věci ... Ale spíš si myslím, spíš jsem přesvědčená, že právě tahle „normálnost“ zachrání svět.

...

V této poslední době jsem měla způsob rozjímání ve spojení s Bohem. ... Jsem spojená s Bohem? Ne. Bůh je spojený se mnou? Ano. To stačí. ...

Moje malá láska je daná, ostatní je k dávání. Nemám nic jiného, děkuji v první řadě Institutu, protože jen v Institutu bych měla chápat a žít toto všechno.

A opravdu přeji každému, aby našel vlastní cestu, protože když se to stane (?), je to víc než každá představa, „jestliže budete to, co máte být, budete dávat oheň do celého světa.“

...

‘Ne staré panny, ale svaté, svaté, svaté.’¹⁴

Nyní i v hodinu smrti naší.

Moje srdce je připravené pro Tebe, pro Tebe, můj Bože.

Nevím, jestli je to odpověď, nebo znamení, nebo přechod.

Ale dnes tu prošel hrudní chirurg a řekl, že podle něho to není na operaci /následky zápalu plic/. Je to na rehabilitaci a rekonvalescenci, ale ne na operaci.

To znamená DÍK, který stoupá nahoru se slzami. Znamená to být připravená, stále a jakkoliv, ale také nést dál úkol, který pro mě máš, pokud ho pro mě chceš.

DÍKY!

Sobota 5. března 2011

Ve skutečnosti je jen březen (sobota), ale zase je tu bezesná noc a snažím se aspoň neztrácet myšlenky...

Tyto poslední dny byly poznamenány tělesnou bolestí a ztrátou zájmu.

¹⁴ Jsou to slova, která napsal Don A. Frontini (zástupce ÚA) na obálku, obsahující potřebnou dokumentaci pro uznání našeho Institutu ZBOŽNOU SPOLEČNOSTÍ (od kard. Mauritia Fossatiho, turínského arcibiskupa, 31. ledna 1964), a ponechanou celou noc na oltáři sv. Jana Boska:

„Pro ducha umírněnosti,

Pro ducha velkorysé práce,

Pro ducha vnitřního života.“

A zakončil: „Ne staré panny, ale svaté, svaté, svaté.“

Nezasahovat nyní pravděpodobně mění věci k určitému bodu. Jestli chceš, můžeš si myslet, že máš další ohromnou nádhernou možnost (tedy to, co si myslím já): rekonvalescence, znovu dobrý stav, nová transplantace.

Pesimistická část si naopak může myslet, že je to prohraný boj. Ale nikdy nevíš, i pesimistická část se chytá života..., nikdy jsem nemyslela na to, že to vzdám...

...

Když byl Don Bosko zachráněn modlitbami chlapců na lešeních Turína, hned věděl: „Za svůj život vděčím vám a až do posledního dechu budu žít pro vás.“

Když dostane někdo milost, „zázrak“, většinou se Madona, svatý nebo blahoslavený stává nějakým způsobem rozpoznatelným.

Ale já nemůžu dělat soupis madonek, svatých, posvátných předmětů, ostatků a dokonce i pohanských receptů, které jsem dostala na „pomoc“. A v zásadě - jako namyšlenec - jsem všechno odložila stranou, abych se obrátila přímo na „VELKÉHO ŠÉFA“.

A přece jsem zde. Víc než dva měsíce v nemocnici, možná jeden z nejdražších (nejnákladnějších) pacientů... kvůli intersticiálnímu zápalu plic, PNX¹⁵ a příslušné léčbě a rehabilitaci, v jednom z pokojů pro italský zdravotnický systém nejdražších ...

Ale kromě toho všeho jsem otřesená myšlenkou na tu prázdnou kostní dřev. „Graft vs host¹⁶“ a nejen to, ještě je ultrarychlý.

Měsíce se připravuji, jeden mladík mi dává svou dřev, a tady zůstává skoro suchá. On dal svou velkorysost, já jsem nebyla plodná. Takže není tahle cesta pro mě? Mladá dřev se neuchytila!

Slova, která se hodila na Dona Boska, se nehodí na mě.

... Ale jestli jsem byla opravdu povolána ke své „malé cestě VDB“? Je těžké myslet na to, že i lymfom přežil ke zničení, i když teď nemůžu říct víc...

Vím, že je brzy na každé tvrzení, ale kdybych mohla, řekla bych, že mě zachránily modlitby mé komunity, mého Institutu, mých bratří a sester ve víře, které jsem poznala v těchto letech.

„A NESTE OHEŇ DO CELÉHO SVĚTA“ ... je začátek.

Sobota 12. března 2011 - POST

PÁR DŮVODŮ PRO NADĚJI A BOJ... PŘIPRAVIT SE NA VŠECHNO

Obzvlášť nesympatický POST, nevím ani, jestli ho tam dám, ale myslím si, že ano.

Umírá se.

Nota bene, nenapsala jsem, že „se někdy umírá na nádor“. Umírá se, a to stačí. Všichni, dříve nebo později.

Ale nádor, především když jsi mladý, ti vmete do tváře tuto pravdu násilně a hlavně k tobě přichází pomalu, se strachem, často s utrpením. Proto nás tak děsí.

Když jsem onemocněla Hodgkinovým lymfomem, byla jsem klidná, protože „90% se vyléčí pouze chemoterapií“. Co uděláš, když patříš do těch 10%?

...

Je to trochu pocit „být připravena“. Mám Hodgkina, jsem víc než kdy jindy motivovaná uzdravit se, ale jestliže to nenastane, vím, že jsem prožila plný život, a jsem šťastná, že jsem ho žila.

Budu bojovat ze všech sil, abych se uzdravila, s vědomím, že i když prohrajú boj s nádorem, vyhraju boj svého života, protože můj život měl smysl.

¹⁵ Pneumotorax (PNX) je přítomnost vzduchu v pohrudniční dutině.

¹⁶ *Graft versus Host Disease* je specifická komplikace, která se objevuje u pacientů po transplantaci: celková imunologická reakce buněk dárce proti tkáním a orgánům příjemce.

To vyžaduje tolik vnitřní práce, nestrannosti a někdy i pomoc někoho, s kým můžeme mluvit klidně i o těchto věcech. Lidi se obecně dají velmi těžko najít, protože tyto hovory vedou automaticky k myšlenkám na vlastní smrt, a to nechce dělat nikdo. A pak, snaha všech, kdo tě mají rádi, je podněcovat tě hlavně k uzdravení.

Tak jako tak, máte svobodu přemýšlet o tom, nebo nepřemýšlet, především z pohledu, že Hodgkin se obecně dobře léčí. Ale může to stejně tak být dobrá příležitost přemýšlet o hlubokém smyslu vašeho života.

Trochu si to představte... a pak se vraťte do boje. Možná dokonce i klidnější.

Sobota 12. března 2011 - POST

Je zajímavé, že jsem nikdy neuvažovala o blogu, přinejmenším ne zde. Ale uvědomuji si, že je důležité o tom mluvit.

Když máš nádor, všichni říkají: „Musíš se vzmužit, musíš bojovat!“ ...

A jak se cítíš ty, když jsi nemocný?

Slovo „bojovat“ mi nepříslušelo, jednalo se o čekání, že proběhne léčba a pak se vrátím ke svému životu. A to více méně bylo: jistě, s únavou z chemo a radioterapie, ale s pevným přesvědčením, že jsem se s tím vším v určitém období poprala, abych se něco naučila a pak se vrátila ke svému životu.

S recidivou to bylo jiné. Je těžké přijmout nový neklid z plánů. A pak, tentokrát není uzdravení předem tak jasné. I mně řekli, že předtím bylo potřeba dát chemoterapii a autotransplantaci, a pokud by to nefungovalo, půjde se na transplantaci. Je normální pokračovat v medicíně postupně a je to také vhodné: hodně se odsune chvíle, když už vlastně nemáš co ještě vyzkoušet.

Dostala jsem novou chemoterapii (vyšší dávky), měla jsem autotransplantaci, nepomohlo to, tak jsem tu na transplantaci. A tento rok byl mnohem odlišnější než před dobou, kdy jsem onemocněla. Když se věci stávají skutečně vážnými, když pociťuješ strach, stávají se motivace důležitými.

Tady se skutečně jedná o „bojování“. Bojovat, aby ses zase usmívala v den, kdy se ti zdá, že už tu není nic k smíchu.

Bojovat, abys měla chuť pokračovat v léčbě, i když už nemůžeš, protože víš, že je to potřeba.

Bojovat především, aby ses neuzavřela sama do sebe, ale sdílela to, co zakoušíš, s tím, kdo je ti nablízku a pomáhá ti.

A to není nic snadného.

Také proto, že „bojovat“ vyžaduje motivaci, metu, cíl, kterým není jednoduché uzdravení... **CHCI ŽÍT ...**

Když má člověk s nádorem motivaci, jde dál. Nevíme, jestli to zvládneme, ale pokoušíme se ze všech svých sil nebo skoro ze všech. Takže za předpokladu, že máte čas na přemýšlení, zkuste se zeptat: Ale proč chci žít? Jestli chcete, napište si to a znovu si to čtěte. Někdy se časem motivace mění, ale důležité je, že jsou. Mohou vám pomoci v těžkých chvílích.

Někdy jsou chvíle skleslosti. Mně dělá velké potíže, když mě někdo vidí ve špatné náladě nebo trochu skleslou a říká mi: „No tak, seber se, musíš se vzmužit.“

Za prvé: mám všechny důvody, abych byla depresivní nebo skleslá. Za druhé: chtěla bych tě vidět na mém místě. Za třetí: navíc je u pravého soucitu (com-passione: někdo s tebou sdílí utrpení, a to je krásné) také „potíže“, že vidíš lidi skleslé kvůli jejich nemoci.

Velmi se mě dotkla úvaha, kterou jsem jednou slyšela: dokonce i Ježíš na kříži křičel kvůli bolesti a opuštěnosti. Proč chceme upírat tomu, kdo trpí, kdo se cítí zhroucený, právo na pláč, na křik? Jistě je důležité ulevit od všeho, co je možné, ale apeluji na ty, kdo nejsou nemocní (příbuzní atd.), aby si přečetli tento blog: nevyžadujte, aby vaši nemocní příbuzní byli vždycky bojovní, klidní, stateční..., dokonce i zdraví lidé mají své „negativní“ dny. Přijímejte je takové, jací jsou, i když to není snadné.

Sobota 12. března 2011

PŘERUŠUJI TICHU

Po dlouhém čase mlčení se vracím k psaní právě v době ticha.

Cesty Páně, jak se zdá, nejsou našimi cestami. Ne těmi, které si představujeme: klidná transplantace, rekonvalescence doma a pak kontroly.

Komplikace. Časný Graft¹⁷, transplantace, která se neuchytila, vleklá aplazie (chybění červených krvinek), oboustranný zápal plic, autotransplantace, pneumotorax...

Pomaličku se zotavuji. Po celé týdny si téměř nic nepamatuji, zmatené pocity, dušnost a bolesti a současně pokoj, který neumím vyjádřit. Nikdy jsem se necítila sama. „Nyní i v hodinu smrti naší“, říkala jsem si. Jestliže se blížím ke smrti, Maria je zde. To nebyl špatný pocit.

Pak jsem se pomaličku vracela do „světa“. Ale jak je změněný! Je jiný, protože jsem se změnila já.

Velmi dlouhá doba a komplikace. Cítím se daleko od „zdrojů“, které mi vždycky dávaly sílu, a jsem stále víc přesvědčená, že mě drží modlitba všech, kdo se za mě modlí, protože jsem skutečně hodně, hodně unavená.

Uvědomuji si, že můj život se skutečně změnil. Je těžké získat síly jako dřív. Dostala jsem se k tomu, že se musím znovu všechno učit: stát na nohou, jít do koupelny, chodit... Představme si ten hektický život dřív!

„Pán, dal, Pán vzal, budiž jméno Páně pochváleno!“

Pán žádá, ale nevíme, co. Prosím (prosím?), aby omezení, která prožívám, mi pomohla žít skutečný smysl postní doby, ale nevím, jestli to dělám doopravdy nebo povrchně. Někdy jen jdu dál, den a pak další, a čekám, že další části mého těla se dostatečně zlepší, abych si mohla dovolit zlepšovat další a jít domů.

Rekonvalescence. Zdá se, že to je věc hodně dlouhá, velmi obtížná a velmi vzdálená.

Znovu se musím motivovat, svůj život a svou chuť uzdravit se.

A musím dělat nové plány, navíc s vědomím, že je to všechno hypotetické, protože lymfom je stále tu.

Zdá se mi - jako vždycky, že tohle je pro mě nejtěžší věc: čekat. Téměř jsem se teď naučila prosit o pomoc a přizpůsobit se změnám programu. Ale čekat a trpělivě se učit je pro mě velmi těžké.

Někdy trochu malomyslním. Všichni se hned snaží „povzbudit mě“. Myslím si, že je normální mít v mé situaci a bez léků změny nálady. Ale i já doufám, že se mi vrátí chuť dělat, bojovat, zápasit. V mezidobí mějte trpělivost, když nejsem jako dřív energická nebo plná rozhodnosti nebo... Dejte mi čas. Work in progress – pracuje se na tom: dříve nebo později budu mnohem lepší.

Středa 23. března 2011

SLUNCE NA KOPCI

Už pár dnů se mi daří postavit se na nohy, udělat pár krůčků (stále s něčí pomocí) a posadit se... Daří se mi stát omezenou, ale stále delší dobu (záda pocítila ty tři měsíce na posteli). Je to

¹⁷ Nemoc štěpu proti hostiteli, viz pozn. č. 16.

příprava, abych mohla být trochu déle na projížďce na vozíku a především posílit svalstvo a znovu začít chodit. Tak i když v posteli je to mnohem pohodlnější, zatnu zuby a sedím.

Dívám se z okna, zde mezi Pádem a kopci je ve skutečnosti celá nemocnice. Ale jsme v pátém patře a žádná jiná budova nemocnice není vysoká, takže z okna vidím řadu střech a pak nalevo kopce, je vidět dokonce i bazilika na Superze. Dnes svítí slunce. Ani mráček.

Mezi mnou a kopci všechny ty střechy a pod nimi nemocní, zdravotníci, lékaři, lidé, kteří trpí a umírají, lidé, kteří se klidně zabývají svými věcmi, studenti a stážisté... A dál „normální“ život, úřady a obchody, je vidět ohromný znak SAI, představuji si dopravní provoz, lidí, kteří pracují nebo jdou na nákup, maminky s kočárky, studenty v zahradách Valentina...

Zanedlouho půjdu domů. Ponesu si tyto obrazy a pocity s sebou. Ale bez lítosti. Nemůžu se dočkat, až půjdu domů. Vrátit se a mít normální život, setkání s přáteli, chodit ven, kdy chceš, spát ve své posteli. Teď je to všechno na dosah ruky. Budu dál vidět turínské kopce, trochu vzdálenější, ale můj horizont bude kopec na Rivoli a jeho hrad, a za nimi hory a Monviso ještě celé bílé, s úžasnými západy slunce.

Jsem šťastná, že je v těchto dnech slunce. Je krásné začít nové fáze života pod sluncem.

24. března 2011

Dnes jdu domů. Přesně po třech měsících.

Rozptýlené úvahy.

Nejsem to já, kdo nikdy neopustil Boha, je to on, kdo nikdy neopustil mě.

Určitě jsem „přežila“ a je přirozené myslet si, že Bůh mě „zachránil“ díky modlitbám těch, kdo mě mají rádi, také pro nějaký „cíl“ a „poslání“.

Dotkla se mě myšlenka kaplana, jednoho dne, kdy jsem se mu svěřila: není třeba mít poslání, abychom milovali. Existuje „láska bez plánu“, která je všech. Začněme odtud.

26. března 2011. E-MAIL pro VDB

Drahé/drazí,

Claudia S. je doma a chodí na procházky ... zatím ještě ne po vlastních nohách, ale brzy k tomu dojde!!!

29. března 2011. E-MAIL pro VDB

Drahé/drazí,

dnes jsem dlouho mluvila s Claudií. Návrat domů se příznivě projevil také v pokrocích, ale trvá její celkový nejistý stav. Řekla mi, že její patologie překračují všechny lékařské příručky.

5. dubna 2011. E-MAIL pro VDB

Drahé/drazí,

dnes odpoledne jsem byla u Claudie. Chodí s pomocí, musíme se modlit, aby se upevnil její celkový stav, aby se mohl lymfom vyléčit... Ona se do toho pustila celá, je to stále „naše šampionka“.

15. dubna 2011 E-MAIL pro VDB

Čau!!!!

Píšu vám ze SVÉ pohovky ve SVÉM domku!!!

Už jsem vám dala vědět, že jsem se vrátila domů z nemocnice. Poslední týdny byly trochu náročné, protože mi přidali lék, který se podává celé dny kapačkou, takže jsem musela chodit každý den do nemocnice. Teď jsem aktivovala ADI (Assistenza Domiciliare Integrata

- Integrovaná domácí péče) a z ní mi chodí zdravotníci domů dávat kapačku (když skončí, vytáhnu ji já nebo moje maminka). To je mnohem méně náročné, i proto, že se snažím vstávat a udělat pár kroků (dnes jsem začala chodit po domě bez chodítka!), ale pro cesty kamkoliv ven mi slouží vozík, a jít ven s vozíkem z mého domu je obtížné, protože tam jsou schody a velmi příkrá rampa..., všechna námaha, kterou můj tatínek rád podstoupí, ale jsem ráda, když mu to ušetřím. Do nemocnice chodím ještě jednou nebo dvakrát týdně na kontroly na případné transfuze, i když se stala jedna zvláštní věc: poslední dvě kontroly byly hodnoty docela dobré, takže nebyly potřeba transfuze! A zdá se, že to není nutné pro moji dřěň, ale pro dřěň dárce, která se snad (snad!) nyní probouzí... Všechny zvláštní věci, které lékaři nevysvětlují. Ale na druhé straně je pro ně zvláštní už to, že jsem tu na procházce, když během hospitalizace řekli mým blízkým aspoň dvakrát, že je to se mnou velmi vážné..., jsem výjimečný případ!!! ^__^ Prožívám ještě obtíže kvůli závislosti (musí mě umývat a převážet, potřebuji podložní mísu,...) a kvůli fyzické slabosti. Není to pro mě snadné a pokaždé mě to demoralizuje, jinak bych z lenosti radši využívala svůj „status“ nemocné a zůstala v posteli... Je třeba udělat ještě hodně malých kroků. Ale jsem přesvědčená, že všechny „zvláštnosti“ na této cestě, toto „uzdravování“ (i když lymfom tu ještě je), tohle tak rychlé zlepšování (i když mně se zdá velmi pomalé...), jsou podpírány vašimi modlitbami a modlitbami všech lidí, kteří se kdoví jak a kdy zapojili do modliteb za mě. Víím, že byste chtěli přijít na návštěvu... ale je vás tolik!!! A jak jsem vám už řekla, můj tatínek (který neví, že jsem v Institutu) se mě stále správně ptá, kdo jsou tyhle přítelkyně, které mě chodí navštěvovat. Pokud jsou „mladé“, stačí říct, že jsme se seznámily v salesiánském světě, ale jinak s tím mám trochu potíže. Obětuji svoji malou únavu a prosím vás, abyste obětovaly svou trpělivost. Budu se snažit jít vás aspoň pozdravit na jedno z příštích setkání oblasti. A kdo ví, jestli nebude možné zúčastnit se duchovních cvičení v Roccavione!

Budou to pro mě mimořádné Velikonoce. Velikonoce, které navzdory všem předpovědím prožiji nejspíš se svou farní komunitou. Velikonoce, které předjímají tu spásu, která nás všechny čeká. Moc vás objímám!!! Cla

Sobota, 23. dubna 2011

TICHO

Dnes je Bílá sobota. Den velkého mlčení.

V minulých letech na mě vždycky trochu udělalo dojem, když jsem vstoupila do kostela na Bílou sobotu. Svatostánek otevřený, prázdný. Ani nevíš, k čemu se modlit, když už, tak se modlit doma nebo po cestě.

Tento rok je zvláštní. V uších mi zní lékařka, která mi řekla výsledek mé biopsie kostní dřěně: „Kostní dřěň je prázdná...“

A přece se teď zdá, že buňky dárce, kdoví proč, znovu začínají fungovat. Už tři týdny jsem bez transfuzí.

A tak ten prázdný svatostánek se dnes večer naplní novým životem.

Zachovala jsem a zachovávám mlčení, na blogu a nejen tam, v tomto měsíci, že jsem doma.

Tolik věcí se znovu učít. Dřina. Malé úspěchy, které pak tak malé nejsou: vstát sama, trochu chodit... Žít společně s omezeními a záviset na druhých v základních věcech, a současně se snažit znovu pomaličku vybudovat svou samostatnost. Plaše, někdy, myslet na trochu vzdálenější budoucnost, plánovat, představovat si...

Někteří mi říkají, že mě vidí „trochu na dně“. Může být. Může to být dozvuk fyziologické deprese, která na mě přišla, když jsem se po třech měsících v nemocnici vrátila domů („Ale

neměla bys být šťastná?“ Jistě, ale to nezáleží na mně...). Je pravda, že nemám nadšení a snad ani pokoj, který jsem měla před hospitalizací. Kromě toho, když tělo není ve formě, trpí tím i nálada. Myslím si, že zažívám „své“ mlčení. Ten pozastavený čas, v očekávání, že přijde chvíle Vzkříšení. Přichází, pomaličku. Ale zatím je mlčení dobré, líbí se mi, je hřejivé, přijímající, klidné. Nechat, aby věci šly svou cestou a svým časem, který není mým.

Pomalu se i já připravuji začít nový život.

Požehnané Velikonoce všem!

25. dubna 2011. E-MAIL pro VDB

Dnes jsem slyšela Claudii. Na velikonoční vigilií hrála na kytaru po celý obřad... daří se jí udělat několik kroků bez chodítka... ještě ne po schodech... teď čeká na výsledek důležitých vyšetření, aby se posoudil průběh nemoci. Jsme stále spojené v důvěře k Panně Marii Pomocnici a našim svatým a dále prosíme: „Pane, jestli chceš... !!!“

5. 5. 2011

Stalo se hodně věcí, jsou napsané na blogu nebo v diáři, který jsem měla v nemocnici, nebo především na mém těle a v mém nitru.

Časný GRAFT, ujmoutí transplantace se nepodařilo, komplikace na komplikace, syndrom slehnutí..., trauma, které ještě teď zpracovávám, abych ho překonala.

A dnes se potvrzuje to, co už mi řekly svědění, horečka a kašel: lymfom se očividně znovu rozjel. Paradoxně se od včerejška cítím lépe, protože lépe dýchám, nemám už horečku a mám chuť k jídlu.

Od včerejška mám talidomid¹⁸, s nadějí, že zastaví lymfom a dá mi čas, abych se dostatečně zotavila a dostala se k další transplantaci. Ještě pořád mi ji chtějí dát.

P. to nazval „podpurná terapie“, jestli se nepletu. Mám dojem, že mě nechce příliš vyděsit, ale i on si začíná myslet, že uzdravení je stále víc nepravděpodobné... Takže psychologka, s níž jsem dnes mluvila, která se stále zajímá o klinický stav, souhlasí se mnou v tom, co si dám jako cíl, s tím, že ačkoliv má na paměti možnost, že věci půjdou dobře, připravuje mě na skutečnost, že věci nepůjdou dobře.

I proto, že pokud věci půjdou dobře, budu mít dlouhou rekonvalescenci, abych se znovu připravila na „normální“ život, ale pokud půjdou „špatně“ (- Špatně? Ale nebude to tak jako tak Boží plán se mnou?), mohlo by k tomu dojít i náhle a možná bych byla příliš špatná na to, abych se připravila: musím už být připravená. Na druhou stranu právě o tuto milost jsem prosila Boha: abych mohla zemřít připravená a být přijata do jeho náruče. To mě dělá klidnější, pomáhá mi to. Necítím se sama. „Neopouštěj své zasvěcení,“ platí také pro mě. A pak, jsem si jistá, že mám Marii po svém boku.

„DOBRÝ BOJ JSEM BOJOVAL,
SVŮJ BĚH JSEM SKONČIL,
VÍRU JSEM UCHOVAL.“

Tímto se chlubí svatý Pavel, alespoň v tomto úryvku, který nevím, kde je, protože si ho pamatuji z jedné písně. Uchoval jsem víru navzdory všemu.

Ne, neudělala jsem tohle. Ale uchovala jsem víru. Kéž je tohle i moje zásluha. A kéž ve svém srdci mohu stále opakovat, se stejným pokojem jako tehdy, jedinou malou modlitbu, která se ve mně spontánně zrodila v nemocnici v nejtěžších chvílích: MOJE SRDCE JE PŘIPRAVENÉ PRO TEBE, PRO TEBE, MŮJ BOŽE.

¹⁸ Talidomid: lék s protinádorovým účinkem, který se projevuje ve schopnosti blokovat malé cévy, které jsou potřebné pro růst nádorové masy.

Středa 11. května 2011

VZDUCH

V těchto dnech (lehké) progresse lymfomu, zánětu průdušek a nových léků zažívám zvláštní zkušenost: uvědomuji si, jak je důležitý vzduch.

Častokrát se mi stalo, že jsem viděla pacienty „lapat po vzduchu“: kvůli astmatu, plicnímu edému (otoku),... Ošklivý pocit! Už jen vidět to u druhých.

Ale dýchat den co den, hodinu po hodině opatrně, abych nevyvolala kašel..., kdy je těžké spát, chodit, mluvit, zpívat... - to byla zkušenost, která mi ještě chyběla. Nezávidím astmatikům.

A přemýšlím i o věcech, po kterých toužíme nebo které často považujeme za samozřejmé, právě jako vzduch: přejeme lidem dobro, práci a jistotu... Kdybych toužila po Bohu tak, jako toužím po vzduchu, jaký by byl můj život?

Čtvrtek 9. června 2011 - POST

ZMĚNY

Chtěla bych vás požádat o prominutí za mé mlčení. Měla jsem trochu problémy znovu nasměrovat svůj život, protože jsem objevila, že nyní potřebuji úplně jiné nastavení. Možná začínám chápat, jak funguje.

Prosím vás o prominutí za chvíle úzkosti, a pokud jsou ještě teď, za chvíle, kdy se od vás vzdalují.

Vážím si vaší trpělivosti.

Mám vás ráda. Všechny vás moc objímám.

Cla.

19. června 2011 E-MAIL pro VDB

Drahé/drazí,

Včera jsem strávila odpoledne s Claudií. Přijala mě: „Sedni si, chci si s tebou v klidu promluvit.“ ... Pak se ztišila ... Řekla mi o velké oslavě, kterou chtěla připravit na své věčné sliby v kostele FMA na č. 27..., to je ten historický kostel, kde se naše první sestry scházely po smrti Dona Rinaldiho..., a s námahou mi sdělila jména pozvaných ... a písni...¹⁹

Dnes: její narozeniny! Kolem 16.30 telefonát její maminky: „**Claudia nás opustila... nyní je to ona, kdo se modlí za nás!**“

21. června 2011

Mše sv. na jejím pohřbu podle její vůle:

„Chtěla bych, aby můj pohřeb byl oslavou, setkáním přátel.

**Je to naposledy, co mohu být „fyzicky“ přítomná se svou komunitou,
kterou tolik miluji a která mi tolik dala.**

**Chtěla bych, aby to byla oslava, jako je nedělní mše svatá,
jako je velikonoční vigilie.“**

¹⁹ OZ uchovala její sms: "Pokud mi bude v prosinci dobře, bude "oslava" na Valdoku, v místech prvních sester VDB... nebylo by to úžasné? ... i když se moje oslava nedá předvídat ... nikdy jsem nepřestala zpívat, i když jen nějaký smutný žalm... Bůh mi pomáhá a jednoho dne budu vědět, proč se mi to všechno děje."

Díky Bohu, že nám daroval Claudii!

Možná, že díky pevné a cílevědomé vůli pozitivně s námi komunikovat, jak ukázala v životě, bude chtít a bude moci být nám nablízku „podle způsobu jejího současného života“. O.

Drahé sestry,

když čtu Deník naší Claudie, chci znovu chválit Boha, že nám poradil uveřejnit ho v našem časopise C. Claudia je opravdu zářící příklad pro každou z nás, ale především pro mladé VDB. Svědčí, že život se proměňuje ze dne na den. Bůh ukazuje svůj plán s námi, ale nechává nám plně svobodu volby.

Claudia dělala své kroky každý den s odvahou. Ne vždycky byl její krok jistý, ale nevzdala to. Věděla, byla o tom přesvědčena, že sama by neuměla a nemohla udělat svou volbu. Vytušila však, že také prostřednictvím jejího hledání ji Bůh vede až k okamžiku její naprosté volby, kterou On připravil ve svém plánu. Bůh vždycky může „využít“ naše omezení, aby napravil naši neschopnost vybudovat dům, který po nás žádá, tak, aby se nezřítíl, když přijdou větry a bouře; to proto, že nám chce dát pochopit, že jediným základem je ON, jen On je Ten, kdo udržuje náš dům stabilní a neochvějný.

Jsem vděčná O., že nám dala možnost uveřejnit tento DENÍK. Ukazuje nám Claudii, zářící postavu dcery, která vkládá všechnu svou důvěru v Otce. A děkuji samozřejmě také rodičům Claudie, kteří dali svolení uveřejnit toto nádherné svědectví své dcery.

Hlavní zodpovědná SI VDB

Italský originál: DAL DIARIO DI CLAUDIA